

Հովհաննես Թումանյան

Համերգ

Վտակը ժայռից ներքև է թռչում,

Թափ առած ընկնում քարերի գլխին,

Ջարկում ավազին, շաշում է, ճշում,

Ճշում անհանգիստ, փրփուրը բերնին:

Ինչպես ծերունին, ձայնով պատաված,

Ձայնակցում է ժիր թոռնիկի երգին,

Այնպես է ծերուկ անտառը կամաց

Արձագանք տալիս ջրի աղմուկին:

Այնինչ բնության գվարթ համերգի

Ունկնդիրն անխոս, հավիտենական,

Ժայռը մտախոհ՝ իր մռայլ մըտքի

Ետևից ընկած՝ լսում է նրան: